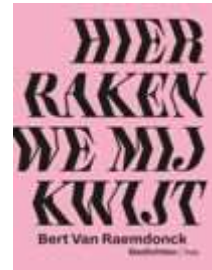

Recensie

Hier raken we mij kwijt
Bert van Raemdonck

Uitgeverij Polis, 2019, 71 blz., EUR 20,00

Met een verwijzing naar Psalm 21:7 (‘ego sum vermis...’), het vers dat Stijn Streuvels ook als mottotekst gebruikte bij zijn meesterwerk ‘Het leven en de dood in den ast’, weet Bert van Raemdonck zijn debuutbundel ‘Hier raken we mij kwijt’ perfect af te ronden. Het slotgedicht van zijn bundel geeft met de herhaling van het vers ‘Ook al zijn wij dan maar wormen’ aan het begin van elke strofe aan hoe de dichter aankijkt tegen de ‘condition humaine’: we kronkelen door het leven, doen ons ding van alledag, en weten: ‘onze dagen zijn geteld, / je voelt het elke keer als je de trap opgaat / ze zullen ons repatriëren en verstrooien op het veld’. De aarde blijft, hoe dan ook, trekken aan de mens en blijft, hoe dan ook, onze ultieme bestemming. Van Raemdonck heeft zijn bundel opgebouwd binnen de omtreklijnen van een klassiek Grieks drama: een breed uitdijende proloog, waarin de ik het verlangen uit net als de geliefde of bewonderde jij-figuur ‘indiaan’ te worden, lees: anders te zijn dan het zo ‘onbijzondere’ dat zijn leven uitmaakt, gevolgd door vijf aktes en het hierboven reeds aangestipte slotgedicht als epiloog. Van Raemdonck registreert wat op hem afkomt in een samenleving die dreigt te ontsporen en alle besef van eigenheid en individualiteit dreigt te vermoren. Laat het de ‘zehbi’-bende zijn, de meisjestroep die het nieuws haalde door de brutaliteiten bij het station in Brugge - de pesterijen die gefilmd werden gingen viraal - , laat het een portret zijn van een pedofiel (‘het gedicht ‘westveld’), laat het de vertwijfeling zijn van boorvluchtelingen (het lange gedicht dat afdeling II vult onder de titel ‘niet twijfelen / niet twijfelen’): in wezen blijft weinig fraais te ontwaren. Op zijn best is Van Raemdonck als hij weet in te zoomen op het individuele van mensen die aan de rand van het grote maatschappelijke gebeuren leven. Neem het gedicht ‘kroegplaat’, waarin een fresco wordt uitgetekend van cafégängers, ‘wij tellen hier de dagen samen, / de helft van wat ooit vol was, smaakt steeds vaker / naar de leegte van ons glas’. Toch is de bundel geen inventaris geworden van louter zwartgalligheid. In de met ironie beladen schriftuur creëert Van Raemdonck een vorm van afstandelijkheid die de geloofwaardigheid van zijn verzen blijvend fundeert. In de slotakte staat hij nadrukkelijk stil bij de schrijfdaad zelf. Veelzeggend is dan dit vers: ‘De huid van onze woorden is een verband rond al het wondvocht / aan de grijze binnenkant’. Wat vast staat: ‘Hier raken we mij kwijt’ is een debuut dat weet te overtuigen.

[Jooris van Hulle]